

روز تشکیل رژیم جعلی و آوارگی ۱۸ هزار فلسطینی

راز زنده نگاه داشتن سالگرد روز نکبت توسط فلسطینیان، تأکید بر حق «غیر قابل تصرف» بازگشت آوارگان فلسطینی به سرزمین مادری خود است؛ آوارگانی که در ۱۵ می ۱۹۴۸ کشور خود را به اجبار ترک گفتند.

همشهری آنلاین: راز زنده نگاه داشتن سالگرد روز نکبت توسط فلسطینیان، تأکید بر حق «غیر قابل تصرف» بازگشت آوارگان فلسطینی به سرزمین مادری خود است؛ آوارگانی که در ۱۵ می ۱۹۴۸ کشور خود را به اجبار ترک گفتند.

مهر نوشت: روز ۱۴ می سال ۱۹۴۸ برای مردم فلسطین معنای خاصی دارد. فلسطینی ها هر ساله این روز را زنده می دارند، چرا که یکی از مهم ترین مناسبت ها برای آنها به ویژه مهاجرانشان به شمار می رود. در یک چنین روزی در سال ۱۹۴۸، ۷۵۰ هزار فلسطینی فوج فوج به صورت اجباری از سرزمین مادری خود مهاجرت کردند. مردم فلسطین با زنده نگاه داشتن این روز در هر سال قصد دارند این پیام را به اشغالگران برسانند که آوارگان فلسطینی همواره از حق بازگشت به سرزمین مادری خود برخوردار بوده و خواهند بود و هیچ قدرتی نمی تواند آنها را از این حق طبیعی محروم سازد.

کلمه «النکبه» در ساختار زبان عربی به معنای مصیبت بوده و برای توصیف جنایت های وحشیانه علیه فلسطینیان توسط رژیم جعلی صهیونیستی استفاده می شود. روز نکبت (یوم النکبة) نامی است که فلسطینیان برای اشاره به این روز از آن استفاده می کنند؛ روزی که طی آن هزاران فلسطینی از سرزمین خود آواره شدند. در این روز رژیمی تحت عنوان رژیم صهیونیستی در فلسطین اعلام موجودیت کرده و حدود ۸۰ درصد از خاک این کشور را تحت اشغال خود درآورد. پس از اشغال سرزمین فلسطینیان توسط اشغالگران صهیونیست تعدادی از آنها به نوار غزه و کرانه باختری مهاجرت کرده و شماری دیگر به مجبور شدند از جنایت های صهیونیست ها به کشورهای همسایه یعنی اردن، عراق، سوریه و لبنان بگریزند.

با وجود اینکه از روز ۱۵ می به عنوان روز نکبت یاد می شود، اما باید گفت فاجعه انسانی در فلسطین پیش از این تاریخ و زمانی که نیروهای رژیم جعلی صهیونیست به صورت کاملاً وحشیانه به روستاها و مناطق محل سکونت فلسطینیان یورش بردند، آغاز شد. صهیونیست ها در حملات بی رحمانه خود به فلسطینیان دو هدف را دنبال می کردند: ۱- نسل کشی فلسطینیان. ۲- ایجاد ترس و وحشت در دیگر نقاط فلسطین جهت تسهیل اخراج آنها از سرزمین خود.

صهیونیست ها در وقایع سال ۱۹۴۸ جنایت های هولناکی علیه فلسطینیان مرتکب شدند. از جمله این جنایت ها می توان به اعدام دسته جمعی کودکان در مقابل دیدگان خانواده های آنها اشاره کرد. در همین ارتباط یک پیرمرد فلسطینی ۱۲۶ ساله که برخی جنایت های اشغالگران صهیونیست را از نزدیک نظاره گر بوده است، روایت می کند که اشغالگران یک زن باردار فلسطینی را در مقابل دیدگان شوهر و فرزانشان سر بریدند. وی جنایت صهیونیست ها را اینگونه روایت می کند: «در آن زمان ۵۹ سال داشتم. هیچگاه آن صحنه وحشتناک را فراموش نمی کنم. صهیونیست ها یک زن ۳۰ ساله را بازداشت و وی را در مقابل چشمان خانواده اش سر بریدند.»

این شاهد عینی وقایع سال ۱۹۴۸ در فلسطین ادامه می دهد: «فلسطینیان در ابتدا به عمق فاجعه ای که در انتظارشان بود پی نبردند. به یک باره وقتی تانک ها و سلاح های سنگین صهیونیست ها را مشاهده کردند، به صورت کاملاً دستپاچه هر آنچه که داشتند رها کرده و پا به فرار گذاشتند. صهیونیست ها به صورت گسترده منازل فلسطینیان را تخریب کردند. ده ها خانواده فلسطینی در زیر آوار مانده و به شهادت رسیدند. تاریخ هیچگاه حوادث سال ۱۹۴۸ در فلسطین را آنگونه که در حافظه من وجود دارند، ذکر نکرد.»

وی همچنین به نقش انگلیس در روز نکبت اشاره کرده و گفت: «انگلیس در تسلیح نیروهای صهیونیست نقش بسزایی ایفا کرد. اسرائیل در آن روزگار نسل کشی ملت فلسطین را در دستور کار خود قرار داده بود. کودکان در مقابل دیدگان پدر و مادرهایشان اعدام می شدند.»

اکنون ۶۷ سال از صدور قطعنامه ننگین سازمان ملل درباره تقسیم فلسطین می گذرد؛ قطعنامه تبعیض آمیزی که آلام ملت فلسطین را دوچندان کرد. نمی توان اشغالگران صهیونیست را تنها عامل آوارگی هزاران فلسطینی بی دفاع دانست، زیرا روند تقسیم فلسطین و آوارگی ساکنان آن از سال ۱۹۱۷ میلادی و از زمان تصویب بیانیه بالفور کلید خورد. بیانیه بالفور نامه ای تاریخی بود که در تاریخ ۲ نوامبر سال ۱۹۱۷ میلادی توسط «آرتور جیمز بالفور» وزیر خارجه وقت انگلیس خطاب به «والتر

روتشیلد»، سیاستمدار یهودی تبار و عضو مجلس عوام انگلیس نگاشته شد و طی آن دولت انگلیس موضع مثبت خود در خصوص «ایجاد خانه ملی برای یهودیان در فلسطین» را اعلام کرد. این بیانیه سرآغاز تلاش در عرصه بین المللی برای تشکیل رژیم جعلی صهیونیستی محسوب می شود.

بیانیه بالفور مدیون تلاش بی وقفه و لابی گری «حییم وایزمن» رئیس وقت سازمان جهانی صهیونیسم، «والتر روتشیلد» عضو مجلس عوام انگلیس و همچنین «ناحوم سوکولوف» روزنامه نگار لهستانی است که در مذاکراتی که منجر به صدور بیانیه بالفور شد، نقش کلیدی ایفا کرد. صدور این بیانیه مقدمه ای شد تا سازمان ملل متحد در تاریخ ۲۹ نوامبر سال ۱۹۴۷ یعنی یک سال پیش از اشغال فلسطین توسط صهیونیست ها، طی قطعنامه ظالمانه و تبعیض آمیز ۱۸۱، فلسطین را میان اعراب و یهودیان تقسیم کند.

۳۳ کشور از جمله آمریکا، انگلیس و کشورهای اروپایی به این قطعنامه رأی مثبت دادند، ۱۳ کشور رأی منفی و ۱۰ کشور نیز به این قطعنامه رأی ممتنع دادند.

شصت و هفتمین سالگرد روز نکبت در فلسطین در حالی فرا رسیده است که کمیته های رسیدگی به امور آوارگان فلسطینی وابسته به جنبش حماس خود را برای برگزاری مراسمی جهت زنده نگاه داشتن این روز و تأکید بر حق آوارگان فلسطینی برای بازگشت به سرزمینشان آماده می کنند. این درحالی است که بنیامین نتانیا هو، نخست وزیر رژیم صهیونیستی معتقد است زنده نگاه داشتن روز نکبت در فلسطین با هدف زیر سؤال بردن مشروعیت رژیم صهیونیستی صورت می گیرد و موجب خدشه وارد شدن به چهره این رژیم می شود. نتانیا هو برگزاری تظاهرات توسط فلسطینیان در روز نکبت را عاملی تحریک کننده علیه رژیم خود می داند.

بر اساس آمارهای منتشر شده در گزارش های بین المللی در جریان روز نکبت سال ۱۹۴۸، بیش از ۵۳۰ شهر و روستا در فلسطین با خاک یکسان شد، ۱۵ هزار فلسطینی شهید شدند، ده ها فلسطینی به صورت دسته جمعی اعدام شدند و حدود ۱۸ هزار نفر اقدام به مهاجرت کردند.

در هر صورت مردم فلسطین هر ساله از طریق برگزاری تظاهرات ضد صهیونیستی به مناسبت سالگرد روز نکبت، از یک سو جنایت های صهیونیست ها علیه فلسطینیان را یادآور می شوند و از سوی دیگر بر حق هر شهروند فلسطینی مهاجر و یا به عبارت بهتر آواره برای بازگشت به سرزمین مادری خود تأکید می کنند؛ مسأله ای که خواب را از چشمان صهیونیست ها ربوده است و بقای خود را در صورت تحقق آن در هاله ای از ابهام می بینند.